

Arrest

nr. 203 074 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 oktober 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 augustus 2017.

1.3. Op 30 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 21 juli 1985 te Guelmim, gelegen in de Westelijke Sahara. U bezit de Marokkaanse nationaliteit en u bent soennitisch moslim.

Uw beide ouders zijn overleden, uw vader in 2006 ten gevolge van ziekte en uw moeder in 2013 ten gevolge van ouderdom. U bent opgegroeid in een gezin met elf kinderen. Uw broer M.(...) woont sinds 1994 in Nederland waar hij de Nederlandse nationaliteit heeft bekomen. Uw broer M.(...) S.(...) woont in Spanje, op basis van zijn werk. Uw halfzus A.(...) woont deels in Guelmim en deels in Frankrijk, op basis van haar man. Uw halfbroer A.(...) woont tevens in Frankrijk op basis van zijn werk. De anderen verblijven in de Westelijke Sahara.

Sinds uw geboorte tot uw zeventien à achttien jaar woonde u te Bolin Al Ziyadah. Daar woonde u bij uw familie. Vervolgens verhuisde u naar Ouioun, waar u bij uw zus ging wonen. In juli 2014 ging u met een toeristisch visum voor een twintigtal dagen naar Frankrijk, waar een andere zus van u verbleef. U keerde terug nadat uw visum verstreken was. Hierna woonde u voor minder dan een maand opnieuw in uw ouderlijk huis te Guelmim en daarna logeerde u bij uw zus en haar gezin voor ongeveer anderhalf à twee jaar in Ouioun. Een maand voor uw vertrek naar België heeft u nog een maand in een tent gewoond in Beer Ahweniet, tevens in de Westelijke Sahara.

U streeft mee naar de onafhankelijkheid van de Westelijke Sahara. U bent ideologisch betrokken bij Polisario, de partij die dit nastreeft. U nam deel aan een tiental betogingen. Na enige tijd werd u bekend onder de partijleden die u contacteerden om mede deze betogingen te organiseren. Op 6 juni 2014 werd u gearresteerd en vijf dagen vastgehouden. Na het bezoek aan uw zus in Frankrijk, deed u nog één keer mee aan een betoging. Deze laatste betoging dateert van begin augustus 2014. Op basis van deze deelname werd u gearresteerd en in elkaar geslagen. Dit omdat er geen toestemming was om te betogen.

In november 2016 verlaat u de Westelijke Sahara met behulp van uw oom en M.(...) F.(...) T.(...). U reisde door Marokko, Spanje, Frankrijk en België. Op 17 november 2016 vroeg u in België asiel aan.

U vreest bij terugkeer gearresteerd te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw geboorteakte neer.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op basis van verschillende verklaringen tijdens het gehoor werd uw algemene geloofwaardigheid sterk aangetast en heeft u daardoor niet kunnen overtuigen in uw vrees.

Vooreerst hangt u uw vrees op aan uw betrokkenheid bij de politieke partij Polisario, die streeft naar de onafhankelijkheid van de Westelijke Sahara. U bent er echter niet in geslaagd uw betrokkenheid bij deze partij aannemelijk te maken, integendeel. Toen u initieel gevraagd werd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of u actief was in een organisatie, vereniging of partij en of dit verband hield met het risico of de vrees bij terugkeer, zegt u van niet. U was hierin heel eenduidig (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 3). Wanneer u deze vraag opnieuw werd gesteld bij het begin van het gehoor op het CGVS, antwoordt u in dezelfde tendens dat u enkel ideologisch betrokken was. U was lid van 'het aanhangers gedeelte' en geeft aan dat u mee ging betogen en dat 'jullie' op de eerste rij stonden, niets meer en niets minder (CGVS p. 5). U meermaals de kans geboden uit te leggen hoe uw betrokkenheid bij deze politieke partij verstaan moest worden, verwijst u naar de situatie waarin de Westelijke Sahara

verkeert en zegt u letterlijk dat u geen positie had binnen de partij (CGVS p. 5). Nergens uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat u een dragende rol had in deze beweging. Wanneer u, nadat u uw asielmotieven had uiteengezet, nog bijkomende vragen werden gesteld, zegt u plots "Ik was de organisator, ik organiseerde de rijen, zorgde dat niemand iets verkeerd deed, ik droeg een Polisario T-shirt, ik droeg een paar vlaggen." (CGVS p.7). U gevraagd deze rol van organisator preciezer te omschrijven, zegt u dat u bij bepaalde gelegenheden opgebeld werd om te komen organiseren (CGVS p.7). U zegt dat ze u kozen omdat ze u, net zoals anderen, vertrouwen (CGVS p. 8). U gevraagd om welke reden ze u vertrouwen, zegt u dat ze u al veel gezien hebben op manifestaties (CGVS p. 8). Het hoeft natuurlijk niet te verwonderen dat het feit dat u eerst uitdrukkelijk zegt dat u geen positie had binnen de partij en u dan plots aangeeft dat u mee de betogingen organiseerde, een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Te meer omdat u aangeeft dat deze betrokkenheid in direct verband staat met uw beweerde problemen. Wanneer u tot tweemaal toe geconfronteerd werd met het gegeven dat u bij DVZ en bij het begin van het interview bij het CGVS deze rol als organisator niet vermeld heeft, geeft u hiervoor geen afdoende verklaring. In uw antwoord verwijst u enkel naar het feit dat u de ideeën van de partij in u draagt (CGVS p. 7, 8). Het feit dat u vooreerst zeer expliciet aangeeft geen dragende rol te hebben in een politieke partij en u later aangeeft dat u een, zoals u zelf aangeeft, 'vertrouwelijke' positie bekleedt binnen de partij tast uw geloofwaardigheid in sterke mate aan aangezien de betrokkenheid bij de partij de kern van de door u geschetste asielmotieven betreft.

Daarnaast wordt uw geloofwaardigheid mede in twijfel getrokken door de vastgestelde discrepanties toen u gevraagd werd een overzicht te geven van alle plaatsen waar u gewoond en verbleven heeft (CGVS p.3). U geeft aan dat u voor juli 2014, het moment dat u uw zus in Frankrijk bezocht, op twee plaatsen in de Westelijke Sahara bij uw familie heeft gewoond (CGVS p. 3). Na uw terugkeer uit Frankrijk geeft u aan dat u eerst minder dan een maand in uw ouderlijk huis woonde en dat u daarna bij uw zus logeerde voor anderhalf à twee jaar. U werd letterlijk gevraagd of uw laatste verblijfadres bij uw zus en haar gezin was, en dit bevestigde u (CGVS p. 3). Verder tijdens het gehoor bij het CGVS, bij het overlopen van uw reisweg, zegt u dat u niet vanuit Ouioun (verblijf zus en haar gezin) naar Marokko bent gegaan, maar zegt u dat u vanuit Beer Ahweniet naar Marokko bent gegaan, dat dat de laatste plaats was in de Westelijke Sahara (CGVS p.5). U geeft aan dat u daar een maand verbleef in een tent (CGVS p. 5). U gevraagd om welke reden u dat niet vermeld heeft toen u gevraagd werd een opsomming te geven van uw verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, zegt u "vergeten" (CGVS p. 5). Het hoeft niet te verwonderen dat deze tegenstrijdige verklaringen uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnen. Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt verder kracht bijgezet daar u bij Dienst Vreemdelingenzaken dan weer zei dat u gedurende twee jaar onderdook in een tent in Beer Ahweniet in de Westelijke Sahara (CGVS Vragenlijst punt 3 vraag 5). U hiermee geconfronteerd ontkent u dat het twee jaar was, dat het waarschijnlijk een fout is, een verklaring die deze discrepantie niet kan vergoelijken daar u zeer genuanceerd was in uw verklaringen bij DVZ en u het verslag, nadat het u was voorgelezen, voor akkoord heeft ondertekend (CGVS p. 9). Door deze tegenstrijdigheden kan er geen verder geloof gehecht worden aan uw verklaringen daar u blijkbaar niet in staat bent een correct overzicht te geven van uw verblijfplaatsen. Verder geeft u bij het CGVS op geen enkel moment aan dat dit adres een onderduikadres is, wat bijgevolg ook weer bezwaarlijk is voor uw beweerde vrees.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog door volgende vaststellingen ondermijnd. U beweert dat u op 6 juni 2014 gedurende vijf dagen gearresteerd werd (CGVS p. 7). U gevraagd wat de aanleiding hiervan was, geeft u aan dat de politie de betoging waaraan u deelnam wenste te beletten (CGVS p. 7,8). U gevraagd om welke reden ze u vrijlieten, geeft u aan dat ze zeiden "Ga maar, en later worden jullie veroordeeld." (CGVS p. 8). Ook hier opnieuw stelt het CGVS tegenstrijdigheden vast met uw verklaringen bij DVZ. Zo stelt u bij DVZ dat u werd opgepakt omdat u tijdens de manifestatie aan het filmen was, alsook dat u werd vrijgelaten toen u twee namen verklikte van de organisatoren van de manifestaties (CGVS Vragenlijst punt 3 vraag 5). U ook hiermee geconfronteerd laat u het na om dit te verduidelijken doordat u wederom aangeeft dat u het vergeten bent (CGVS p. 8). Het hoeft natuurlijk niet te verwonderen dat ook deze vaststelling wederom uw asielverhaal in een bedrieglijk daglicht plaatst. Daarnaast zei u bij DVZ, en zoals reeds werd aangestipt, dat u werd vrijgelaten omdat u twee namen noemde van organisatoren (CGVS Vragenlijst punt 3 vraag 5). U wederom hiermee geconfronteerd, bevestigt u dit maar laat u het na om, wanneer u nogmaals hiernaar wordt gepolst, dit te verduidelijken (CGVS p.8). Daarenboven geeft u aan dat u na deze beweerde arrestatie voor een twintigtal dagen in juli 2014 uw zus in Frankrijk bezocht met een toeristisch visum (CGVS p.3). U geeft aan dat u terugkeerde omdat de geldigheid van uw visum verstreek (CGVS p. 3, 8). Ook deze verklaring, en de vaststelling dat u na een bezoek aan Frankrijk op basis van de modaliteiten van uw visum zonder meer terugkeerde naar de Westelijke Sahara, doet afbreuk aan de door u beweerde

vrees. Indien u een dermate ernstige vrees zou hebben zou er van uitgegaan kunnen worden dat u de opportuniteit neemt om in een 'veilig land' asiel aan te vragen. Het feit dat u dit niet gedaan heeft en terugkeerde naar de plaatsen waar u voorheen had verbleven en problemen had gekend, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Tot slot geeft u aan dat u de laatste betoging situeert begin augustus 2014 (CGVS p. 9). U gevraagd wat u hierna nog deed tot uw vertrek in november 2016, zegt u 'niets'. U benoemt tevens geen problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw definitief vertrek uit de Westelijke Sahara (CGVS p. 7, 8, 9). U gevraagd om welke reden u pas in november 2016 uit Marokko vertrekt, zegt u dat alles geregeld moest worden (CGVS p. 9). Deze verklaring is niet afdoende daar er tussen de laatste betoging en uw vertrek een periode van twee jaar zit. Ook het feit dat u tijdens deze periode geen problemen meer heeft ondervonden doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste reden die aanleiding heeft gegeven tot uw definitief vertrek en uw vraag tot bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties weigert het CGVS u de vluchtelingenstatus toe te kennen en wordt u tevens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt te worden dat u uw geboorteakte neerlegde ter staving van uw asielaanvraag. Deze heeft betrekking op uw identiteit en wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Hierbij dient ook nog vermeld te worden dat u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat er nog documenten ter staving van uw asielaanvraag zouden toegevoegd worden aan uw dossier, maar dat u deze op het moment van gehoor bij het CGVS niet kon voorleggen omdat ze naar een verkeerd adres opgestuurd werden (CGVS p.2, 7, 9). Het CGVS heeft u tien dagen de tijd gegeven om deze binnen te brengen zodat u de kans werd geboden alles ter staving van uw asielaanvraag in te dienen. Evenwel heeft het CGVS tot op heden niets ontvangen, wat uw asielmotieven en daarenboven uw algemene geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), volhardt verzoeker in zijn verklaringen sympathisant te zijn van de partij Polisario, waarna hij een uiteenzetting geeft over de situatie in de Westelijke Sahara en de repressieve vervolging van de Sahrawi door de Marokkaanse overheid, die protesten bloedig onderdrukt. Verzoeker stelt dat hij door de Marokkaanse overheid wordt vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging. Iedereen die banden heeft met Polisario wordt volgens verzoeker vervolgd, ook al is men geen lid. Hij voert aan dat hij zich bij het uiteenzetten van zijn asielrelaas niet zo goed heeft kunnen uitdrukken en licht toe dat hij bepaalde termen heeft gebruikt waarvan hij de draagwijdte niet zo goed heeft ingeschat. Hij verduidelijkt dat hij de organisatoren van de betogingen als sympathisant heeft meegeholpen doch ontkent ten stelligste dat hij organisator was, hetgeen volgens verzoeker ook blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor. Dit heeft er mede voor gezorgd dat zijn verklaringen niet geloofwaardig overkwamen. Verzoeker haalt aan dat hij een eventuele terugkeer naar Marokko zal worden blootgesteld aan mishandelingen en agressie vanwege de Marokkaanse overheid en het gerecht, en dat hij zal veroordeeld worden omwille van zijn betrokkenheid bij Polisario. Omdat hij wordt gezocht kan hij niet meer terug naar zijn ouders in de Westelijke Sahara en bovendien heeft hij bijna geen familie meer waar hij terecht kan. Verzoeker benadrukt nog dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steeds dezelfde verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker blijft bij zijn relaas en meent dat hij tijdens beide gehoren een plausibel, geloofwaardig en eerlijk verhaal verteld. De geloofwaardigheid van zijn verklaringen kan niet in twijfel worden getrokken, aldus verzoeker, die dan ook de mening toegedaan is dat hij heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt: "(...) Het CGVS meent dat het verhaal ongeloofwaardig zou zijn omdat verzoeker bij zijn asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken en CGVS tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zijn positie binnen de Partij.

Deze opmerking en/of vaststelling is volledig naast de kwestie nu het vaststaat dat verzoeker slechts als sympathisant heeft gefungeerd. Bovendien bewijst CGVS dit niet. De opmerking van het CGVS maakt het asielverhaal niet minder waar.

1. *De opmerking van CGVS dat verzoeker wel erg vaag blijft over alle plaatsen alwaar hij gewoond heeft, is buiten alle proporties.*

Verzoekster heeft hierop immers een adequate verklaring afgelegd. Hij woonde bij zijn ouders en is een paar keer verhuisd geweest en derhalve op verschillende plaatsen heeft verbleven.

2. *De stelling van CGVS dat verzoeker daarenboven na zijn de arrestatie voor een twintigtal dagen in juli 2014 zijn zus in Frankrijk heeft bezocht met een toeristisch visum (CGVS p.3). Dat verzoeker terugkeerde omdat de geldigheid van zijn visum verstreek, doet volgens CGVS afbreuk aan de door hem beweerde vrees.*

Verzoeker stelt dat hij inderdaad was teruggekeerd omdat hij op dat ogenblik nog niet was gearresteerd. Bovendien was hij in de overtuiging dat hij nog niet werd veroordeeld en dat de repercussies lastens hem zouden uitdoven na zijn aanhouding van 20 dagen. Het is pas na zijn veroordeling dat verzoeker vreesde voor een verdere vervolging. Dit heeft er ook tot geleid dat hij na foltering verwondingen heeft opgelopen aan zijn rechter oog. (...)” Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig voorbij gaat aan de actuele toestand in Iran (sic) en het feit negeert “dat algemeen bekend staat dat in Iran vaak voorkomt om personen te doen verdwijnen bij ene arrestatie en /of detentie (zie documentatie III, algemene ambtsbericht Iran, juli 2008, p. 60)” Hij meent dan ook dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten.

Daarnaast beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Hij merkt hierbij onder meer op dat zijn gehoor exact twee uur en vijfenveertig minuten heeft geduurd. Verzoeker had naar eigen zeggen niet de gelegenheid om zijn asielrelaas op een behoorlijke manier te kunnen vertellen. Hij voegt hieraan toe dat de interviewer tijdens het gehoor reeds te kennen heeft gegeven dat hij toch niet in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling, dit zonder dat hij de kans heeft gehad om zijn asielrelaas uit te leggen.

2.2. In een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 26 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat te motiveren waarom voor hem geen ernstige schade en/of risico tot ernstige schade zou bestaan bij zijn terugkeer. Verzoeker stelt dat het vaststaat dat hij gedwongen was zijn land te verlaten nu uit de informatie van Commissariaat-generaal zelf blijkt dat de partijleden en sympathisanten een ernstige vrees voor vervolging riskeren in Marokko. Hij voert aan dat zijn veiligheid aldus niet kan worden gegarandeerd en dat overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke, vernederende behandelingen of straffen.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker haalt tevens de schending aan van artikel 26 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: *“In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven. Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en*

kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.” Het is de Raad niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze dit artikel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bij ontstentenis van enige toelichting dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij er, gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn positie binnen de partij, niet in geslaagd is zijn betrokkenheid bij de politieke partij Polisario aannemelijk te maken, (ii) hij er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt, (iii) hij zich tevens tegenspreekt over de reden van zijn vrijlating na zijn arrestatie op 6 juni 2014, (iv) hij aangeeft dat hij na deze beweerde arrestatie voor een twintigtal dagen in juli 2014 zijn zus in Frankrijk bezocht met een toeristisch visum en dat hij terugkeerde omdat de geldigheid van zijn visum verstreek, doch de vaststelling dat hij niet de opportuniteit heeft genomen om in een ‘veilig land’ asiel aan te vragen en hij terugkeerde naar de plaatsen waar hij voorheen had verbleven en problemen had gekend ernstige afbreuk doet aan de door hem beweerde vrees, (v) er tussen de laatste betoging en zijn vertrek uit Marokko in november 2016 een periode van twee jaar zit, tijdens welke periode hij geen problemen meer heeft ondervonden, wat opnieuw ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste reden die aanleiding heeft gegeven tot zijn definitief vertrek en zijn vraag tot bescherming en (vi) de door hem neergelegde geboorteakte slechts betrekking heeft op zijn identiteit, die door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken, en hij geen andere documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 augustus 2017 (CG nr. 1618985), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid bij de politieke partij Polisario, noch aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.7.1. Zo kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij aanvoert dat hij bij het uiteenzetten van zijn asielrelaas bepaalde termen heeft gebruikt waarvan hij de draagwijdte niet zo goed heeft ingeschat en hij ten stelligste ontkent dat hij een organisator van de betogingen was. Aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wat zijn rol was tijdens de manifestaties waaraan hij deelnam, verklaarde hij dat hij aanvankelijk gewoon deelnemer was maar dat hij, toen de partijleden hem hadden leren kennen, organisator werd. Verzoeker benadrukte meermaals zijn rol als organisator tijdens de betogingen, een functie die hij naar eigen zeggen heeft verkregen omdat ze hem vertrouwen (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8). Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing correct het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst hangt u uw vrees op aan uw betrokkenheid bij de politieke partij Polisario, die*

streeft naar de onafhankelijkheid van de Westelijke Sahara. U bent er echter niet in geslaagd uw betrokkenheid bij deze partij aannemelijk te maken, integendeel. Toen u initieel gevraagd werd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of u actief was in een organisatie, vereniging of partij en of dit verband hield met het risico of de vrees bij terugkeer, zegt u van niet. U was hierin heel eenduidig (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 3). Wanneer u deze vraag opnieuw werd gesteld bij het begin van het gehoor op het CGVS, antwoordt u in dezelfde tendens dat u enkel ideologisch betrokken was. U was lid van 'het aanhangers gedeelte' en geeft aan dat u mee ging betogen en dat 'jullie' op de eerste rij stonden, niets meer en niets minder (CGVS p. 5). U meermaals de kans geboden uit te leggen hoe uw betrokkenheid bij deze politieke partij verstaan moest worden, verwijst u naar de situatie waarin de Westelijke Sahara verkeert en zegt u letterlijk dat u geen positie had binnen de partij (CGVS p. 5). Nergens uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat u een dragende rol had in deze beweging. Wanneer u, nadat u uw asielmotieven had uiteengezet, nog bijkomende vragen werden gesteld, zegt u plots "Ik was de organisator, ik organiseerde de rijen, zorgde dat niemand iets verkeerd deed, ik droeg een Polisario T-shirt, ik droeg een paar vlaggen." (CGVS p.7). U gevraagd deze rol van organisator preciezer te omschrijven, zegt u dat u bij bepaalde gelegenheden opgebeld werd om te komen organiseren (CGVS p.7). U zegt dat ze u kozen omdat ze u, net zoals anderen, vertrouwen (CGVS p. 8). U gevraagd om welke reden ze u vertrouwen, zegt u dat ze u al veel gezien hebben op manifestaties (CGVS p. 8). Het hoeft natuurlijk niet te verwonderen dat het feit dat u eerst uitdrukkelijk zegt dat u geen positie had binnen de partij en u dan plots aangeeft dat u mee de betogingen organiseerde, een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Te meer omdat u aangeeft dat deze betrokkenheid in direct verband staat met uw beweerde problemen. Wanneer u tot tweemaal toe geconfronteerd werd met het gegeven dat u bij DVZ en bij het begin van het interview bij het CGVS deze rol als organisator niet vermeld heeft, geeft u hiervoor geen afdoende verklaring. In uw antwoord verwijst u enkel naar het feit dat u de ideeën van de partij in u draagt (CGVS p. 7, 8). Het feit dat u vooreerst zeer expliciet aangeeft geen dragende rol te hebben in een politieke partij en u later aangeeft dat u een, zoals u zelf aangeeft, 'vertrouwelijke' positie bekleedt binnen de partij tast uw geloofwaardigheid in sterke mate aan aangezien de betrokkenheid bij de partij de kern van de door u geschetste asielmotieven betreft." Met de argumentatie "Het CGVS meent dat het verhaal ongeloofwaardig zou zijn omdat verzoeker bij zijn asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken en CGVS tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zijn positie binnen de Partij. Deze opmerking en/of vaststelling is volledig naast de kwestie nu het vaststaat dat verzoeker slechts als sympathisant heeft gefungeerd. Bovendien bewijst CGVS dit niet. De opmerking van het CGVS maakt het asielverhaal niet minder waar." slaagt verzoeker er evenmin in voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen en zodoende zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.7.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij bij zijn ouders woonde, dat hij echter een paar keer is verhuisd en dat hij derhalve op verschillende plaatsen heeft verbleven, biedt hij voorts geen valabele verklaring die kan vergoelijken waarom hij er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, doet zoals reeds terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.7.3. Verzoeker zet vervolgens uiteen "De stelling van CGVS dat verzoeker daarenboven na zijn de arrestatie voor een twintigtal dagen in juli 2014 zijn zus in Frankrijk heeft bezocht met een toeristisch visum (CGVS p.3). Dat verzoeker terugkeerde omdat de geldigheid van zijn visum verstreek, doet volgens CGVS afbreuk aan de door hem beweerde vrees.

Verzoeker stelt dat hij inderdaad was teruggekeerd omdat hij op dat ogenblik nog niet was gearresteerd. Bovendien was hij in de overtuiging dat hij nog niet werd veroordeeld en dat de repercussies lastens hem zouden uitdoven na zijn aanhouding van 20 dagen. Het is pas na zijn veroordeling dat verzoeker vreesde voor een verdere vervolging. Dit heeft er ook tot geleid dat hij na foltering verwondingen heeft opgelopen aan zijn rechter oog."

Verzoeker kan thans bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij na zijn bezoek aan zijn zus in Frankrijk terugkeerde naar Marokko omdat hij op dat ogenblik nog niet was gearresteerd. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij zijn zus bezocht in juli 2014 nadat hij in juni 2014 gearresteerd werd, volgens zijn verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p. 3, p. 6-8). Dat hij na het verstrijken van de geldigheid van zijn visum zonder meer terugkeerde naar de Westelijke Sahara, waar hij pas de problemen had gekend op basis waarvan hij twee jaar later in België om internationale bescherming verzocht, doet naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. In zoverre verzoeker voorts stelt dat hij pas na zijn veroordeling vreesde voor verdere vervolging, is het de Raad niet duidelijk op welke veroordeling verzoeker doelt. Hij verklaarde immers zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op de zetel van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk

nooit veroordeeld te zijn geweest (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.2. en stuk 5, p. 6). Wat betreft verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij ten gevolge van foltering verwondingen heeft opgelopen aan zijn rechter oog, verwijst de Raad naar zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit blijkt dat hij een product, soda, in zijn rechter oog kreeg toen hij aan de werken was en dat hij hierdoor een deel van zijn zicht verloor (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.7.). Dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het letsel aan zijn oog toeschrijft aan foltering, wijst dan ook andermaal op een gebrek aan ernst en haalt zijn geloofwaardigheid verder onderuit.

2.7.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog correct wordt vastgesteld dat (i) hij zich tegensprekt over de reden van zijn vrijlating na zijn arrestatie op 6 juni 2014 en (ii) er tussen de laatste betoging en zijn vertrek uit Marokko in november 2016 een periode van twee jaar zit, tijdens welke periode hij geen problemen meer heeft ondervonden, wat opnieuw ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste reden die aanleiding heeft gegeven tot zijn definitief vertrek en zijn vraag tot bescherming.

Verzoeker blijft voor het overige steken in het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, de stelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steeds dezelfde verklaringen heeft afgelegd – *qoud non* zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing – en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.7.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen nog op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het tweede middel mist dienaangaande feitelijke grondslag.

2.8.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Waar verzoeker opmerkt dat zijn gehoor twee uur en vijfenveertig minuten heeft geduurd en stelt dat hij dan ook niet de gelegenheid heeft gehad om zijn asielrelaas op een behoorlijke manier te kunnen vertellen, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij opwerpt in zijn verzoekschrift, tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten. Hij verklaarde aan het einde van het persoonlijk onderhoud overigens uitdrukkelijk dat hij de gelegenheid heeft gehad om al zijn problemen te vertellen (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoeker laat in het verzoekschrift bovendien na te concretiseren welke elementen of gegevens tijdens het gehoor niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificiert hij welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch toont hij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS